

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 814/2023
12.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 188/22 од 29.12. 2022. године и Вишег суда у Врању Кж1 38/23 од 25.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 188/22 од 29.12.2022. године и Вишег суда у Врању Кж1 38/23 од 25.04.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 188/22 од 29.12.2022. године окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 2.000,00 динара као и да плати трошкове поступка – нужних издатака оштећеном ББ, у износу од 65.250,00 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 38/23 од 25.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да овај суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом повређен закон на штету окривљеног, јер дело за које је оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, с обзиром на то да у његовим радњама нису остварени посебни елементи кривичног дела лажно пријављивање из члана 344. став 1. КЗ. Према наводима захтева, за постојање кривичног дела лажно пријављивање битно је да оно што се наводи у кривичној пријави није истина (објективни елемент) и да подносилац пријаве зна да су ти наводи неистинити и да свестан тога жели да лажно пријави лице да је учинило кривично дело за које се гони по службеној дужности (субјективни елемент), при чему сви наведени елементи морају бити испуњени кумулативно. По ставу одбране, у конкретном случају, ни један навод кривичне пријаве, коју је окривљени неспорно поднео против оштећеног, није лажан, при чему окривљени није знао да су ти наводи неистинити и да је као подносилац такве кривичне пријаве свестан тога желео да лажно пријави оштећеног, имајући у виду да је кривичну пријаву поднео као неука странка у циљу заштите својих интереса, а не у намери да лажно пријави оштећеног, адвоката ББ, што све указује да његов умишљај није било усмерен на лажно пријављивање оштећеног.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 334. КЗ прописано је да кривично дело лажно пријављивање из става 1. тог члана чини онај ко пријави одређено лице да је учинило кривично дело за које се гони по службеној дужности, а зна да то лице није учинилац тог дела.

Према чињеничном опису кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде окривљени АА је у време означеном у изреци пресуде у Основном јавном тужилаштву у Врању – Одељење у Бујановцу и Вишем јавном тужилаштву у Нишу – Посебном одељењу за сузбијање корупције, са умишљајем и у стању урачунљивости, лажно пријавио оштећеног, адвоката ББ, да је извршио кривично дело које се гони по службеној дужности и то кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, иако је знао да оштећени није учинио наведено кривично дело, јер му је дао оверено пуномоћје за предузимање свих радњи до окончања поступка у прекршајном поступку Пр бр.4482/13 Прекршајног суда у Врању – Одељење у Бујановцу и исто није повукао ни након ангажовања браниоца, адвоката Данијеле Стошић, при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење.

По оцени овог суда, из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног

дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен побијаном правноснажном пресудом и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења – лажно пријављивање оштећеног, адвоката ББ да је извршио кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, за које се гони по службеној дужности, тако и субјективна обележја која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата свест, односно знање окривљеног да оштећени није учинио наведено кривично дело, као и свест о забрањености дела.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту браниоца окривљеног АА да се у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела из члана 334. став 1. КЗ и да је побијаном правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

По налажењу овог суда, бранилац окривљеног осталим наводима захтева, којима износи детаљну анализу кривичне пријаве коју је окривљени поднео против оштећеног и на основу исте изводи сопствене чињеничне закључке да окривљени није био свестан неистинитих навода кривичне пријаве и да је исту поднео у циљу лажног пријављивања оштећеног, у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић